

Lonneke Verbogt (2004-2025)

Een wervelwind
van kleuren,
verhalen en
creativiteit

Lonneke Verbogt oefende die middag de presentatie voor haar stage. Ze wist al waar haar toekomst lag: bij fotografie. Maar eerst ging ze naar de film. Stralend stapte ze op de fiets. Tot een vuilniswagen haar pad kruiste.

tekst Dana Ploeger

Mensen vroegen zich weleens af hoe Lonneke Verbogt toch zoveel dingen tegelijk kon doen. Ze had volop aandacht voor haar studie Mediavormgeving, liep stage, sprak af met haar vrienden en was activist bij de socialistische jongeren. Daarnaast werkte ze als keukenhulp en hield nog genoeg tijd over voor haar grote liefde Davey, haar familie of gewoon een avondje haken. Een duizendpoot die nooit stilzat.

Waar ze ook binnenstapte: Lonneke viel op. Het leek wel of de ruimte die ze betrad extra oplichtte. Studeervriendin Mila de Geus dacht toen ze haar voor het eerst zag: die meid is veel te cool voor mij. Lonneke besteedde veel aandacht aan kleurrijke outfits en stijlvolle sieraden – liefst uit de kringloopwinkel. Haar bos vol krullen kreeg geregeld een verfbad: felrood of oranje. Ze

schoor ook eens al haar haar af – gewoon om uit te proberen. Het ging haar niet om het opvallen: het was meer een uiting van haar gevoel voor esthetiek, van hoe zij op haar intuïtie voer en van wat voor gevoelsmens ze was. Het hielp haar bij het ontwikkelen van haar eigen visie, haar eigenzinnige blik op het leven. Die neus voor leuke kledingsets had ze als kind al. Haar ouders herinneren zich niet dat ze ooit kleren voor haar klaarlegden.

Strijdbaar én lief

Lonneke was van jongs af aan ondernemend en nooit bang. Toen haar ouders haar eens kwijt waren op Terschelling, waar haar oma woont, was ze zelf geen moment ongerust. Altijd vol vertrouwen in de wereld en in zichzelf. Ze was een kind van uitersten: zachtaardig én pittig, strijdbaar én lief, slim én onhandig. Maar bovenal “ongelooflijk grappig en lief, met een open hart voor alles en iedereen”, vertellen goede vriendinnen. Een wervelwind aan kleuren en

Lonneke bij de FNV onderwijsdemonstratie in november 2024 (rechtsboven).

Lonneke en haar oudere zus Hanna hadden hun eigen taal en humor, hier bij het labyrint van Val-Dieu in Frankrijk in 2023 (midden).

Lonneke en haar partner Davey waren net van plan te gaan samenwonen (onder).

verhalen. Lonneke werd in 2004 geboren in haar ouderlijk huis in Nijmegen en ontwikkelde zich tot een slimme peuter die al las op haar derde. Door haar schattige voorkomen en ronde gezicht had ze een hoge aaibaarheidsfactor. Maar als mensen haar ongevraagd over de bol aaiden, spugden haar ogen vuur en deinsden de meesten gelijk terug. Als opvoeders moesten haar ouders behoorlijk bij de les blijven. Ze was een slimmerik die de grenzen stevig opzocht. Er zat een kop op. In een gezinsboekje vol kenmerkende uitspraken, staat deze over Lonneke, ze was toen zes jaar. ‘Ik wil geen kwark toe!’, riep ze aan tafel. Waarna haar moeder haar de keus gaf: ‘Wel kwark óf geen kwark!’ Waarop ze zei: ‘Appelmoes!’

Gierend de afwas doen

Lonnekes maatschappelijke engagement kreeg ze van huis uit mee. Haar moeder Marieke werkt als ervaringsdeskundige bij UWV Werkbedrijf Nijmegen en haar vader Tom bij de Onderwijsinspectie, beiden zorgden voor een warm nest waarin ze samen met haar vier jaar oudere zus Hanna liefdevol opgroeide. Met haar vader, die op haar lijkt, sprak ze veel over politiek en het onrecht in de wereld. Om daarna na het eten gierend van de lach met haar zus de afwas te doen. Geheel volgens hun eigen systeem, waarbij hun ouders zich er vooral niet mee mochten bemoeien.

Behalve pret maken, konden de zussen ook goed ruziemaken en het nog beter weer goedmaken. Met één blik begreep de een wat de ander bedoelde. Ze hadden een eigen taal en bijpassende mimiek. Dan klopten ze zichzelf op de borst, keken elkaar boos aan en zeiden vaak tegelijk: ‘Wij zijn hetzelfde, wij zijn dezelfde ziel, jij en ik!’, waarna er nog een heleboel gebaren en blikken over en weer volgden.

Op basisschool De Muze sloeg Lonneke een klas over. Vaak zat ze tijdens de les stiekem *Donald Ducks* te lezen. Liever speelde ze buiten: klimmen en klauteren op hekken en in bomen. Ze trok op met haar vaste vriendinnen Lanxi, Ru, Mila en Kira: die zich later ‘de muze mannen’ noemden. Veelal deden ze fantasierijke spellen waarbij Lonneke de spil was en een vernuftig spionnennetwerk optuigde in de buurt.

Ze was ook onhandig. Al struikelend stormde ze thuis de trap op, liefst met drie treden tegelijk. Wanneer er iets viel klonk direct: ‘Niks

Lonneke was van jongs af aan ondernemend en nooit bang

aan het handje!’ Trots liet ze iedereen de röntgenfoto van haar gebroken arm zien. En toen ze op school van de rekstok viel en enkele tanden brak, klom ze de eerstvolgende dag weer op dat rek. Bij de proefles kunstschaatsen viel ze ook, maar dit hield haar niet tegen zich aan te melden. Het sierlijke schaatspakje sprak de tienjarige wel aan. Jarenlang schaatste ze met vriendin Lanxi Berkers op de Nijmeegse ijsbaan. Ze deden nooit mee aan de jaarlijkse wedstrijden, ze vonden samen schaatsen en lekker kletsen tijdens de les veel leuker.

Als kind kon ze koppig en eigenwijs zijn, waarop oma Karin eens zei: “Misschien wordt ze wel een gemakkelijke puber, want ze heeft haar puberteit al gehad”. Die voorstelling kwam uit, want vanaf haar twaalfde werd ze rustiger. Haar reflectievermogen hielp haar de dingen op een rijtje te zetten. Zo ontdekte ze dat ze verliefd werd op meisjes én jongens, waarna ze op de middelbare Montessorischool lid werd van de Gay Straight Alliance voor lhbt+-jongeren. Samen met gelijkgestemden organiseerde ze ludieke acties voor meer gelijkwaardigheid.

In de boulderhal

Rond haar veertiende verdwenen de kunstschaatsen in de kast en ging ze klimmen en boulderen. Zo’n vier keer per week was ze met vrienden in de boulderhal te vinden; ze werd sterk en flink gespierd. In 2023 liep ze met vriendin Mila Arts de Nijmeegse Vierdaagse. Superzwaar, maar wat waren ze trots dat ze het hadden gehaald. Behalve sporten ging ze graag met vrienden en haar zus naar muziekfestivals en concerten. Spinvis en Joost Klein waren favoriet, hun eigenzinnige songteksten pasten bij haar. Zelf was ze ook spitsvondig met taal. Verbolgen was

Naschrift beschrijft het levensverhaal van bekende en minder bekende mensen die recent zijn overleden. Een tip? Mail die kort na iemands overlijden naar naschrift@trouw.nl Of per post naar Trouw/Naschrift, postbus 859, 1000 AW Amsterdam

Fanatiek doordrammen deed ze niet. Ze bleef zachtaardig.

ze toen Klein verbannen werd van het Eurovisie Songfestival. Als tegenreactie boycotte ze de tv-uitzending en ging ze met vrienden naar café De Opstand.

Haar ouders waren verbaasd hoe moeiteloos hun twee dochters de coronaperiode doorkwamen: ze hadden genoeg aan elkaar, deelden gekke memes en maakten filmpjes. Op Lonnes kamer vol creatieve vondsten waren ze uren zoet. Ze had een bijzondere theepotverzameling en was gek op alles waar een aardbei of Nijntje op stond afgebeeld – van blouses tot kettingen. En ze hield secuur lijstjes bij van hoeveel sigaretten ze had gerookt en welke goede woorden ze had ontdekt, zoals zwijmelen, oelewapper of lariekoek.

Straatfotografie

Na het vwo nam Lonneke een tussenjaar, ze moest wat herstellen van een relatiebreuk en werkte hard als afwas- en keukenhulp bij Tante Koojsje. Ze had het er reuze naar haar zin en ging graag stappen met collega's. In dat jaar nam ze alle tijd om een vervolgstudie te kiezen. Ze was een twijfelkont en een slechte beslisser en had het nodig om uiteenlopende opties te onderzoeken. Tegen de stroom in koos ze niet voor de universiteit, maar voor het mbo. Ze zag zichzelf meer als creatieve doener. De keuze voor Media vormgeving aan het ROC Nijmegen bleek een schot in de roos. Ze viel direct op met de manier waarop ze opdrachten eigenzinnig uitvoerde. Haar persoonlijkheid werd daarin zichtbaar. Ze ontdekte in die tijd ook de camera en straatfotografie, impressies van het alledaagse: mensen in een café, een hond op straat.

Samen met vriendin Sophie Daanen zocht ze een alternatieve plek om zich thuis te voelen. Ze volgden een queer poëziecursus, gingen naar lezingen. Tot ze hun

Tegen de stroom in koos ze niet voor de universiteit, maar voor mbo

plek in 2023 vonden bij Rood, de socialistische jongeren. Hoe ouder ze werd, des te groter werd haar verlangen om van de wereld een betere plek te maken. Als ze onrecht rook, kwam ze in actie. Ze droeg in die tijd de *keffiyeh*, de Palestijnse shawl en richtte op school de actiegroep 'ROC voor Vrede' op om aandacht te vragen voor de oorlog in Gaza.

Met studiegenoten ging ze de confrontatie aan en stak haar goed beargumende mening niet onder stoelen of banken. Pas wanneer ze ontdekte dat haar pleidooi geen vruchtbare bodem vond, liet ze het rusten. Fanatiek doordrammen deed ze niet. Ze bleef zachtaardig, ook als mensen bot tegen haar waren. Haar kwetsbare kant zorgde er wel voor dat ze soms extra geraakt werd, maar dat weerhiel haar niet om in verbinding te blijven. Dat ze altijd mensen toeliet, van zich liet houden, oogstte bewondering bij vrienden.

Vorig jaar deed Lonneke mee aan de pro-Palestina-bezettingactie bij de Radboud Universiteit. Ze deelde folders uit en bleef een keer in het kampement overnachten, maar toen ze merkte dat de sfeer grimmiger werd, ging ze thuis slapen. Ze vond het maar niets, een beetje eng ook. Ze toonde haar activisme in haar ontwerpen; ze maakte vele actieposters en stickers, zoals voor de anti-Navo-campagne.

Net zo fijnbesnaard

Haar memorabelste moment bij Rood was de ontmoeting met Davey Essers vorig jaar mei. Deze PhD-student biotechnologie aan de Wageningen Universiteit bleek net zo fijnbesnaard en gepassioneerd als zij. Op de avond van hun ontmoeting durfde niemand hun drie uur durende gesprek te onderbreken. Vanaf dat moment gingen de geliefden in elkaar op: samen muziek luisteren, concerten bezoeken, maar vooral ge-

woon samen zijn. In gesprekken met vriendinnen was het: "Davey voor, Davey na".

Ze straalde, gaf bijna licht en zong de hele dag. Davey genoot van de momenten waarop hij stond te koken en zij aan één stuk door over haar dag vertelde. Ze hadden plannen om binnenkort te gaan samenwonen. Verder wilde Lonneke meer met fotografie gaan doen. Ze was bijna klaar met haar stage bij het bedrijf Sit&Heat. Ze groeide die laatste maanden. Haar zus merkte het ook, steeds vaker gebeurde het dat Hanna niet langer het voorbeeld was, maar dat ze nu haar jongste zus om raad vroeg.

Schildering van Nijntje

Afgelopen oud en nieuw vierde ze zoals altijd met haar hechte vriendinnengroep 'de muze mannen'. Ze bespraken hun plannen voor het nieuwe jaar. Eind januari oefenden Lonneke en stagegenoot Mila op vrijdagmiddag hun eindpresentaties, die ze de week erop zouden geven. Ze was nog zelfverzekerder geworden en durfde sneller om feedback te vragen. Daarna bleven de twee nog gezellig plakken. Op een gegeven moment moest Lonneke er echt vandoor, ze zou met Davey en vrienden naar het filmhuis en stapte op de fiets. Maar net voor de bocht kwam ze in botsing met een vuilniswagen.

De maandag erna troffen haar collega's van Sit&Heat en haar kameraden van Rood zich spontaan bij de plek van het ongeluk. Compleet verslagen keken de jonge mensen naar de bloemenzee en de muurschildering van Nijntje met de tekst: 'Lonneke voor altijd'.

Lonneke Aletta Dina Petronella Verbogt werd geboren op 20 februari 2004 in Nijmegen. Daar overleed ze op 24 januari 2025.